17/02/2019

Το Κυριακάτικο τραπέζι: Μία παράδοση που πρέπει όλοι να τιμούμε

/ Ορθόδοξες Προβολές

Οι μικρές και οι μεγάλες παραδόσεις στη μικρή μεσογειακή μας χώρα καλά κρατούν και, ενώ άλλοι αδιαφορούν παντελώς κι άλλοι πασχίζουν να τις διατηρήσουν και να πείσουν και τους υπόλοιπους να τις διατηρούν, μια οικογενειακή συνήθεια αγαπιέται απ' όλους κι απ' όλες, από μεγάλους και μικρούς, πανεπιστημιακούς, ανειδίκευτους εργάτες, Αθηναίους και ακρίτες, συντηρητικούς και επαναστάτες: η παράδοση του κυριακάτικου οικογενειακού τραπεζιού.

Ακόμα κι αν οι περιστάσεις δεν επιτρέπουν στην δική σου περίπτωση να μαζευτείς με την οικογένεια τις Κυριακές και να επιδοθείτε στο παραδοσιακό, οικογενειακό φαγοπότι σίγουρα θυμάσαι με νοσταλγία την εποχή που τα καταφέρνατε. Η συνάθροιση της οικογένειας γύρω απ' το τραπέζι με το καλό τραπεζομάντιλο της μαμάς και τα πιο νόστιμα μαμαδίσια φαγητά αρέσει σε όλους και υπάρχουν δεκάδες λόγοι που το αποδεικνύουν περίτρανα:

Κάποιες φορές, γύρω απ' το τραπέζι μαζεύονται θείες, μακρινές ξαδέρφες κι αγαπημένοι συγγενείς που έχεις πολύ καιρό να δεις και τότε το σκηνικό του μικρού μας οικογενειακού θεσμού αλλάζει και το τραπέζι μας γίνεται πιο εορταστικό -και

πολύ πιο νόστιμο γιατί η μαμά θα βάλει τα δυνατά της για να εντυπωσιάσει τους επίτιμους καλεσμένους.

Γιατί στο κυριακάτικο τραπέζι σερβίρονται τα πιο νόστιμα φαγητά. Είτε μαγειρεύεις εσύ, είτε η μαμά σου .

Γιατί κυριακάτικο τραπέζι σημαίνει να μην θες να σηκωθείς. Ενώ τις καθημερινές το φαγητό είναι για τους περισσότερους μια διαδικασία διεκπεραιωτική που στοχεύει βασικά στο να γεμίσει το στομάχι σου ώστε να συνεχίσεις χορτάτος τον στίβο της παλιοζωής, τις Κυριακές το φαγητό είναι ιεροτελεστία και διασκέδαση. Τρως, πίνεις, ξανατρώς, ξαναπίνεις, τσιμπάς λίγο γλυκάκι και λες στη μαμά σου ή ακούς να σου λένε «Άσ' τα, θα τα μαζέψουμε μετά». Και, κόντρα στην παρόρμηση κάθε μαμάς να μαζεύει επί τόπου «για να φεύγουν απ' τη μέση», τις Κυριακές -ειδικά τις Κυριακές- τ' αφήνει.

Στο τραπέζι της Κυριακής, θα μάθεις όλα τα νέα που σου διέφυγαν μέσα στην εβδομάδα. Θα συζητηθεί το μέλλον της μικρής που δίνει Πανελλαδικές και ο γάμος της δεύτερης ξαδέρφης σου, θα τσακωθείς για τα πολιτικά, θα θυμηθείς αστείες ιστορίες που μόνο μεταξύ σας έχουν πλάκα και, αν είσαι τυχερός, η μαμά κι ο μπαμπάς μπορεί να πιουν ένα ποτηράκι κρασί παραπάνω και δεις την μεν μια να χασκογελάει ήσυχα, με κόκκινα μάγουλα και λαμπερά μάτια και τον άλλο να λέει χοντροκομμένα ανέκδοτα που -παραδόξως- σ' αυτό το κλίμα έχουν όντως πολλή πλάκα.

Αγαπάμε το Κυριακάτικο τραπέζι, γιατί μας θυμίζει πως, ό,τι κι αν συμβαίνει, όσο κι αν τρέχουμε, όσο κι αν απομονωνόμαστε, υπάρχουν δυο, τρεις, πέντε άνθρωποι στους οποίους μπορούμε να στηριχτούμε, να είμαστε ο εαυτός μας, να μοιραστούμε τα πάντα (και ενίοτε να τσακωθούμε χωρίς ενδοιασμούς).

Αγαπάμε το Κυριακάτικο τραπέζι, γιατί η μαμά βάζει το πιο ωραίο της τραπεζομάντιλο και μαγειρεύει με αγάπη -και, ως γνωστόν, ένα φαγητό μαγειρεμένο με αγάπη δεν μπορεί παρά να είναι νόστιμο.

Αγαπάμε το Κυριακάτικο τραπέζι, γιατί τα μουτρωμένα πρόσωπα σπανίζουν τις Κυριακές.

Αγαπάμε το Κυριακάτικο τραπέζι, γιατί μας ενώνει -έστω για λίγο- μ' αυτούς που αγαπάμε και μας αγαπούν άνευ όρων και περιορισμών και γιατί μόλις επίστρέψαμε από την εκκλησία η οποία πάντα προηγείται από το κυριακάτικο τραπέζι.